

На підсінні в малій хаті
Сидить старий хусит,
Вопівночі над талмудом
Бородою трусить.

І, як рабин, зачитався,
Читає, читає!..
А з підсіння запорожець
В вікно заглядає...

Заглядає та гадає,
Чим би поживитись;
Але в жида всюди голо,
Куди подивитись.

Тільки сам він бородатий,
Борода до пупа,
Та книжок його поганих
Кругом ціла купа...

Замишляє запорожець
Жида підголити
І що раз, то голосніше
Почав говорити:

«Хто-но тільки великую
Бороду кохає,
Той ніколи великого
Розуму не має!»

Чує хусит бородатий,
Перестав читати...

А тут йому голосніше
Хтось почав казати:

«Хто-но тільки великую
Бороду кохає,
Той ніколи великого
Розуму не має!..»

Подивився жид на себе,
Бородою трусить:
«Гирсти? Як то? То я дурень?
Дурень старий хусит?»

І до свічки бородою!..
Спалив половину...
Але знов він чує голос
В ту ж саму годину!..

Знов борода над свічкою
Запалахкотіла
І в минуті щезла з димом
До самого тіла!..

Засміявся запорожець,
Пішов собі спати...
Але хусит сидить, бідний,
Та й став розважати:

«Правду воно говорило,
Правду пак казало,
Бо й я з своїм бородою
Розуму не мало!..

Борода такого мати,
Так його любити...
І над свічком, над тим свічком
До губа спалити!..

Ах, веймир! Що Сура скаже?
Що всі люди скажуть?..
Ото дурень старий хусит!
Ще й з руком покажуть...»